

Publicerad 2014-04-05 12:35 av katrin ö

Den underjordiska källan

Ännu en sommar hade varit hård mot den gamla gården.

I skyddet från berget hade de i generationer brukat den goda jorden.

Platsen hade skänkt dem stor lycka och livskraft.

Men nu hade naturens cykler testat dem hårt.

Hoppet hade sinat.

Frukterna av hårt arbete hade uteblivit.

Tomrummet i vattentornet ekade högt.

Markytan var torr, fårad och livlös.

Desperata blickar sökte efter tecken på vatten, på en himmel obarmhärtigt blå.

Törsten hade förblindat dem.

När några spadtag ner porlade livet, men de hade slutat känna det livet under sina fötter.

Bergets underjordiska källa hade fortsatt att ge sina gåvor till marken.

Livskraften trängde sig genom grus, sand och morän.

In under ett bortglömt brunnslöck i den gamla ladan.

Människorna fortsatte stirra efter moln tills sista droppen i tornet försvunnit.

Alla höll andan.

Först kom mullret, sen blixarna och sen elden.

Den gamla ladan antändes.

Inget regn kom och gården brann ner.

Uppgivet såg människorna detta som ett sista tecken på att allt var förlorat.

Nästa dag packades vagnarna och hästarna spändes för.

Med knutna nävar och tårad ögon vandrar de över ägorna en sista gång.

Plötsligt hörs ett skrik.

En av männen har fallit handstupa ner i brunnen.

Alla springer dit.

I det kall mörkblå vattnet ligger manen och skrattar så det ekar mellan stenarna.

Beröringen av vattnet på hans torra hud har öppnat källan till hans inre.

Livsenergin porlar åter ut och livet till gården återvänder igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren katrin ö med Poeter.se id #47344 innehar upphovsrätten